

TÁBOR ZAVRHNUTÝCH

LILY SPARKSOVÁ

Tábor zavrhnutých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Lily Sparksová

Tábor zavrhnutých – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TÁBOR ZAVRHNUTÝCH

Original Title: *Teen Killers Club*
Copyright © 2020 by Lily Sparks. All rights reserved.

Vydalo nakladateľstvo EGMONT v Prahe v roku 2023 v spoločnosti
Albatros Media a. s., so sídlom 5 května 22, Praha 4.

Číslo publikácie 41 995

Preklad Mária Koscelníková

Zodpovedná redaktorka Stella Jíšová

Technická redaktorka Barbora Pokorná

Sadzba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

Prvé vydanie

ISBN tištěné verze 978-80-252-5521-6

ISBN e-knihy 978-80-252-5724-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-5725-8 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-5723-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

www.egmont.cz

e-shop: www.albatrosmedia.sk

Cena uvedená výrobcem predstavuje nezáväznú odporúčanú
spotrebiteľskú cenu.

EGMONT

TÁBOR ZAVRHNUTÝCH

LILY SPARKSOVÁ

EGMONT

Prvá kapitola

Dievča z pekla

Väzenie z veľkej časti pripomína strednú školu – má rovnako sterilné béžové chodby, ste nútení dlho sedieť v tichosti a taktiež tam pracuje odporná pyramídka ľudí od najnižšie postaveného po najvyššieho, od ktorej závisí váš život. A navyše... tak vo väzení, ako aj v škole som bola samotárka.

Keď dnes ráno nastupujem do väzenského autobusu, mám ten istý zvláštny pocit, ako keď som takmer pred dvoma rokmi nastupovala do školského autobusu. Dievčatá v putách sú presne ako stredoškólcovia ticho a úkosom sledujú, ako sa predieram autobusom na svoje staré miesto, kde som odjakživa sedávala, až úplne dozadu.

Teraz sme síce všetky odeté v oranžovo-béžovom overale, no aj na strednej sa nosieva uniforma. Vtedy som si každý deň obliekala čierne džínsy s koženou bundou zo sekáča, na krku niekoľko tenkých čiernych obojkov a lacné strieborné retiazky, oči som si orámovala čiernou linkou, akoby som podčiarkovala najdôležitejšie slová v básni, no a vlasy som nosievala nafarbené výrazne namodro. Teraz už vybledli a farbou pripomínali staré džínsy, odrastené pramene mi siahajú skoro po obočie.

Medzi školou a väzením je ešte jeden rozdiel – chýba tu smiech. Odkedy som nastúpila na strednú, zakaždým keď som prešla okolo nejakej skupinky, sprvu ani len nemukli, no po chvíli spustili

hurónsky smiech. Dokonca aj Rose sa rehotala, ale iba preto, že bola v spoločnosti kamošiek.

Tu v autobuse sa však žiadna väzenkyňa nesmeje. Až priveľmi sa ma boja.

Keď sa vás boja, ste osamelejší, ako keď vás ignorujú. Koľká irónia – ja, Signal Deereová, „dievča z pekla“, som sa na strednej snažila pôsobiť desivo a ľudí od seba odplašiť, no teraz by som dala čokoľvek za to, aby som si mohla prisadnúť k niekomu, komu by pri pohľade na mňa neprešiel mráz po chrbte.

„Poďte mi dopredu pomôcť! Potrebujeme eskortu!“ zavolá vodiča dozorkyňu Heather, ktorá mi práve pripína putá o jazýček bezpečnostného pásu. Ticho zanadáva, naposledy kontrolne utiahne pás a poberie sa uličkou za vodičom.

Mimochodom, dozorcovia sú horší než ten najhroznejší učiteľ na strednej. Predstavte si, že by vašu triedu dostalo na starosť to najpanovačnejšie a najmalichernejšie decko. Presne to je dozorca – teda aspoň takto sa správajú tí z Bellwoodskeho nápravného zariadenia pre mladistvých v štáte Oregon, bémžového betónového bludiska, z ktorého som sa dnes ráno konečne dostala preč.

Keď dozorkyňa Heather dorazí k predným dverám, zatvári sa kyslo a dostatočne zvýši hlas na to, aby som začula jej rozčúlené „... to *nie je* v mojej náplni práce!“ pričom naráža na svoj najnovší problém, postavu, ktorú zakrývajú štyria obrovskí bezpečiaci a bránia mi tak vo výhľade.

„To je NIKTOŠKA?!“ zašepká jedno z dievčat sediacich niekoľko radov pred mnou.

„Čože? Niktoška nie je skutočná, je to len príznak.“

„To určite, len sa na ňu pozri! S tou svojou kuklou!“

„Ja sa s Niktoškou viezť nebudem! Nemôžu ju radšej dať k minimáľkárkam? Tá príšera je *nebezpečná*...“

Kým dozorkyňa Heather vedie uličkou asi meter osemdesiat vysokú Niktošku v putách, v autobuse panuje hrobové ticho. Aj ja som už o nej čo-to počula a všetko pôsobí pravdivo – je až znepokojivo vysoká, vyzíabnutá a dlhé bledé ruky má posiate škaredými lesklými červenými jazvami od popálenín.

„Sadneš si k Modrej,“ prikáže jej Heather a celý autobus si vydýchne od úľavy – jej divoký zjav totiž všetky baby privádza na pokraj vzbury. „Ste Áčka, budete si rozumieť.“ Hrobové ticho v autobuse sa zmení na vzrušený šepot:

„Áčka?!“

„Modrovlasá je Áčko?!“

„Prečo sú s nami v jednom buse?!“

Dozorcovia by *nikdy nemali* prezradiť naše indexové zaradenie podľa Wylieho Stantona. Ak spoluväzenkyne zistia, že ste Áčko, rovná sa to rozsudku smrti. Síce som mala to „šťastie“, že som strávil väčšinu väzenského pobytu na betónovej samotke na diagnostickom oddelení a počas občasného kontaktu s minimálkárkami som sa snažila držať v úzadí. Ale môj inkognito život sa práve skončil.

Aj keď tam, kam ideme, mi to môže byť jedno.

Nikoška zloží váhu svojho vysokánskeho tela ku mne na hneď vinylovú sedačku a pritlačí sa na mňa širokým plecom. Je tak blízko, že vidím obláčiky, ktoré vydychuje cez otvor kukly. Keď ju dozorkyňa Heather pripútava, trasú sa jej ruky.

A potom, keď sa otočí, zákerne strhne Nikoške kuklu.

Celý autobus zborovo zhíkne. Nikoška vystrelí z miesta, vykrikuje, myká hlavou tak, aby jej peroxidovo blondavá hriva zakryla tvár. Zboku matne vidím, ako jej tvár horí od zlosti.

„Čo to robíte?! Vráťte jej ju!“ zvriesknem.

„Podľa pravidiel nesmiete mať počas presunov na sebe nič nepovolené!“ vyštekne dozorkyňa Heather a trieli dopredu.

Nikoška kňučí ako zbitý pes, zjazvenými rukami sa usiluje schovať zvyšné viditeľné časti tváre, no má ich príliš tesne spútané a nedosiahne na ne. Obzriem sa a zbadám, že do autobusu nastúpi chlap v šiltovke, s ktorým som sa dnes ráno stretla v útrobách Belwoodu. „DAVE!“ skriknem, aby ma počul cez kviliacu Nikošku. „Dave, nemôže si tú kuklu nechať?“

Dave sa zamračí. Pohľadom lieta z Nikošky na dozorkyňu Heather, potom k nej podíde a o čomsi sa radia.

Baby vpredu v okamihu využijú situáciu situáciu a začnú sa obzerať naším smerom.

Nakloním sa dopredu a nahlas zasyčím: „*Otočte sa! Už aj!*“

A teraz sa ukáže skutočný rozdiel medzi väzením a strednou, medzi Signal Deereovou – osamelou gotičkou, a Signal Deereovou – ‚dievčaťom z pekla‘: len čo im prikážem otočiť sa, *urobia to*. Zvrtnú sa na mieste a hrbia sa na sedadle ako vydesené králiky.

Akoby som sa mohla kedykoľvek vymaniť z pút a vyškriabať im tie ich vystrašené ksichtíky.

A to iba preto, lebo som Áčko a ktovie, čoho som schopná.

Brzdy zaškrípu a zasyčia, autobus sa rozbehne a ja sa obrátim k oknu, pokiaľ mi pás dovoľuje, aby mala Niktoška trochu súkromia. Napriek tomu vnímam jej bolesť, ako aj drsný, až chemický pach, ktorý je čoraz silnejší, keď sa Niktoška na sedadle hompáľa dopredu a dozadu, dopredu a dozadu. Namiesto sprchy by ju najbližšie mali rovno vydezinfikovať. Asi by som si na jej zápach mala zvyknúť, pretože ak je aj ona Áčko, zrejme nás vezú na rovnaké miesto.

Keď som sa dnes ráno stretla s Davom, opísal mi to ako nový ‚program‘ pre mladé Áčka. Aj napriek chýbajúcemu odznaku budil na prvý dojem väčší rešpekt než uniformovaní dozorcovia, ktorí ma priviekli do miestnosti. Kým ma pripútali k stolu, pokojne si prezeral zmeškané hovory na vecičke, ktorá sa podobala na hodinky od Apple. Skôr ako si ich pretiahol cez rukáv, som ho ešte začula povedať: „Súhlasím“. Potom si ma premeral upreným pohľadom.

Keď som sa ho spýtala, či dostal na starosti moje odvolanie, zasmiel sa, až pritom zaklonil hlavu.

„Podľa stupnice Wylieho Stantona si Áčko *a chceš sa odvolať?!*“

Keby ste to náhodou nemali odkiaľ vedieť, stupnica podľa Wylieho Stantona je profilový algoritmus, podľa ktorého v súčasnosti hodnotia všetkých obvinených zo závažného zločinu. Je to niečo ako test osobnosti („Aký typ kriminálnika ste?“), ibaže v tomto nemusíte odpovedať na žiadne otázky. V rámci indexu podľa Wylieho Stantona im stačí zhodnotiť všetky údaje o vás – a tých majú neúrekom – vaše e-maily, známky, lekárske záznamy, históriu

prehliadania na internete, nákupy, esemesky a statusy či akúkoľvek binárnu cestu, ktorú váš poskytovateľ internetu vykonal v digitálnom priestore. Algoritmus následne tieto údaje spracuje.

Je to podobné ako pri algoritmoch na Amazone, no namiesto využitia vašej histórie vyhľadávania na predvídanie toho, či vám majú radšej zobrazíť reklamu na blúzky s volánmi, alebo prášky na pranie, algoritmus podľa Wylieho Stantona predvída, či ste schopní napríklad vraždy, alebo podpaľačstva.

Takže ak ste milá stará dáma, ktorá nikdy ani len neprešla cez cestu inde než na priechode pre chodcov, zaradia vás do najnižšej triedy ohrozenia, teda do Dėčka. Ak ste schopní niekoho zavraždiť, postúpíte o niekoľko priečok rebríčka ohrozenia do Bėčka. No a do najvyššej triedy klasifikačného systému, do Áčka, patrí asi tak 0,001 tisíciný ľudí – ľudskí predátori, extrémne manipulatívni, geniálni zločineckí maniaci ako napríklad Charles Manson.

A ja.

„Ja som Rose nezabila. Našili to na mňa,“ vravela som Davovi. Verklíkovala som to už toľkokrát a toľkým ľuďom, ktorí mi neverili, až som sama začala mať pocit, že klamem. „Nuž, podľa tvojho spisu,“ začal Dave a ukázal rýchloviazač pred sebou, „Ťa našli v kólne s telom Rose Rowanovej v lone a vražednou zbraňou v ruke, pričom sa nikde neuvádza prítomnosť tretej osoby. Tvojou jedinou obranou je, že si vôbec nespomínaš na ten večer, keď Rose zomrela.“ Pozorne mi pritom študoval výraz tváre. „A čo je najhoršie, algoritmus Ťa klasifikoval ako Áčko.“

„Chcem sa odvolať.“

„Ušetrím ti čas,“ povedal a strojene sa usmial. „Zrejme na diagnostické oddelenie noviny nechodia, ale minulý mesiac Senát schválil, že odvolania Áčok sa už na súd nedostanú. Áčka už totiž nemajú nárok na podmienené prepustenie.“

Mierne som sa naklonila dopredu, akoby som sa chcela chrániť po údere.

„Áčka sú nenapraviteľné, ich opätovné začlenenie do spoločnosti je vylúčené. Do čerta, tebe to ani nie je ľúto, však?“ Otvoril moju zložku a prelistoval si dôkazné fotografie zo súdu, až kým neprišiel

k záznamu o zatriedení podľa Wylieho Stanton, a začal mi ukazovať veľké fotografie z miesta činu, akoby mi ich chcel vraziť do ksichtu.

Rýchlo som odvrátila pohľad, no nie dostatočne. Keď som stisla oči, v mysli som už mala vrytý obraz Rosiných červených úst a prameňov tmavých vlasov ležiacich v kaluži krvi.

„Tak či tak si to myslí celá verejnosť a ja ti *slubujem*, že si odsedíš každú minútu svojho osemdesiatročného trestu.“ Začal bubnovať prstami po stole, ktorý nás oddeľoval, a keď som otvorila oči, práve odložil fotky a strčil pred oči mňa zmluvu.

„Poprípade sa môžeš zapísať do tohto pilotného programu, ktorý akurát spúšťame.“

„Do akého programu?“

Cink – cink, cink – cink!

Autobus cestou škripace, nadhadzuje nás a Niktoškine putá hrkocú do rytmu. Odbočujeme k väzenskému dvoru ďalšej väznice, kde vystupujú minimálkárky. Zvonku pôsobí ako obrovský betónový sklad tiel, no som si istá, že je to rovnaké stiesnené a dusivé miesto pripomínajúce vnútro ponorky ako Bellwood. Vo svojej sivej cele som ledva rozťahla obe ruky. Nebolo tam žiadne okno a jediným zdrojom svetla bola žiarivka, ktorá svietila nepretržite dvadsaťštyri hodín. Naučila som sa zaspávať s dekou prehodenou cez hlavu.

Dozorkyňa Heather už pochoduje po autobuse a vydáva pokyny skôr, než dôjdeme na miesto. Keď odopína dievčatá, ktoré sú blízko pri nás, pýtam sa jej, ako dlho ešte naša cesta potrvá, no neodpovie mi. Pochybujem, že má vôbec poňatia o tom programe, teda aspoň podľa toho, čo vravel Dave.

„Chceme využiť schopnosti Áčok... produktívnym spôsobom. Posledné dva mesiace chodievam po štátoch a z najväčších zariadení pre mladistvých, ako napríklad Bellwood, verbujem všetky Áčka do osemnásť rokov.“

„Takých ako ja je viac?“ V hĺbke duše som premýšľala, či ja a Charles Manson nie sme jediné Áčka.

„Samozrejme,“ povie nezaujato. „V Bellwoode bolo ešte jedno Áčko, už sa prihlásila.“

Podal mi pero.

„Máte poslednú šancu odísť odtiaľto inak než vo vreci, slečna Deereová.“

Zízala som na tie pekne vypísané riadky a snažila sa pochopiť tú právnickú hatlaninu. Kým som čítala dokument, hrot pera sa hojdal nad podpisovým riadkom.

„S úderom celej odchádzame,“ tlačil ma Dave. Súdiatec podľa hodín ostávalo do celej pätnásť minút.

Všetko prečítať nestihnem.

„Načo nás tam chcete?“

„To je dôverné.“

„Ako mám s tým súhlasiť, keď netuším, do čoho idem?“ zložila som pero. „Chcete nás testovať ako pokusné králiky?“

Dave sa postavil, potom prešiel k priehľadnému zrkadlovému oknu, ruku zloženú v päst oprel o sklo a zaklonil hlavu. Keď sa presvedčil o tom, že za oknom nik nie je, spokojne sa otočil späť ku mne, pokrčil plecami a povedal:

„Budeme vás učiť zabíjať.“

Cink – cink, cink –cink!

Zasa tie Niktoškine putá. Pozriem na jej zjazvené zápästia a konečne prídem na to, čo vydáva to odporne cinkanie: narovnaná kancelárska spona. Presne taká, aká zopínala Davovu zmluvu, ktorú som podpísala.

Cink – cink!

Vopchá ju do zámku pút, jednu ruku si už oslobodila. Dlhú ruku, ktorou môže urobiť prakticky čokoľvek.

Cink – cink!

Putá sa rozopnú a spadnú na podlahu.

Niktoška sa na mňa na nanosekundu pozrie chladnými modrými očami cez pramene platinovo blondých vlasov. A vtom sa vyrúti uličkou.

„Za vami!“ skríknem, no to už mína Dava aj dozorkyňu Heather a vrhá sa na vodiča. Dlhé zjazvené ruky široko napriahne a zapichne mu tú narovnanú sponu do krku. Vodičovi sa z hrdla vyderie prerývaný výkrik a autobus prejde do protismeru.

Druhá kapitola

Vitajte v tábore

Motor autobusu zakašle. Hlavou narazím o okno a po kontakte s paralyzéroom dozorkyne Heather sa Niktoškine vysoké trasúce telo odrazí od vodiča vzad. Dave ju stihne zachytiť skôr, než spadne na zem, a kričí pritom na dozorkyňu Heather, nech s tým prestane.

Všetkých divoko nadhadzuje, kým šokovaný vodič otáča volantom a snaží sa vrátiť autobus do správneho pruhu. Jeho manéver však stočí zadnú časť do protismeru, kde sa naňho rúti nákladiak.

Len čo zbadám, ako sa vysoká pochrómovaná mreža chladiča nákladiaka rúti priamo k môjmu oknu, čas sa zastaví. Som si plne vedomá toho, že som putami pripútaná o sedadlo, že sa na mňa valí niekoľko ton kovu a že nemám kam ujsť. Napriek tomu z celej sily lomcujem putami. Posledná vec, ktorú uvidím, bude zdesený výraz vodiča kamióna rútiaceho sa na mňa. Budem cítiť, keď ma ten valiaci sa kov zlisuje? Začujem praskot svojich kostí? Dokáže môj mozog vnímať, keď sa moje telo rozmliaždi, alebo budem mať šťastie a na mieste zomriem?

Stále však dopadnem lepšie než Rose.

„*Držte sa, držte sa, držte sa!*“ vrieska vodič.

Brzdy zaškrípu a mňa hádže na sedadle. Hlasný klaksón kamióna vyženie autobus z protismeru rovno na krajinu, kde napokon

zastaví. Zvalím sa na sedadlo pred sebou, z čela mi cícerkom steká pot a srdce mi búši tak silno, až mi pulzuje pred očami.

Dvere autobusu sa so zasyčaním otvoria a vodič z nich doslova vyletí, modrú košeľu s golierom má celú od krvi.

„Tak, zavolám dodávku, aby ich hneď odviezla do Bellwoodu,“ zadýchane oznámi dozorkyňa Heather Davovi, ktorý ešte stále v náručí drží Niktošku.

„Nie!“ Dave opatrne zloží bezvládne Niktoškino telo na najbližšiu sedačku. „Zavolaj sanitku a choďte aj s vodičom do miestnej nemocnice.“

Heather však vytáča nejaké číslo. „Musím tú nehodu okamžite nahlásiť...“

Dave jej pokojne vezme mobil z ruky. „Nie, nemusíš.“

„Jedna z týchto malých *príšeriek* sa nás práve pokúsila zabiť! Tú nehodu treba prešetriť, aby dostali záznam do spisu a...“

„Nemajú *žiadne* spisy. Keď sme prekročili hranicu štátu Washington, tieto dievčatá *prestali existovať*,“ preruší ju Dave. „Ak túžiš presedieť celý rok na disciplinárkach za marenie výkonu služby federálneho dôstojníka, tak prosím. No ak chceš niekomu pomôcť, bež radšej za vodičom.“

Kým na seba nemo zízajú, prejdú okolo nás tri autá. Potom Heather váhavo ustúpi a spustí plecna na znak porážky. Zvesí lekárníčku a tackavo zide po schodoch. Dave si sadne na sedadlo vodiča, zavrie dvere a otočí sa k nám.

„Čakajú nás ešte tri hodiny cesty. Ako to tam vzađu vyzerá?“ osloví ma.

Ukážem mu asi najšarkastickejší palec hore.

„Ozaj, Dave! Čo ste mysleli tým, že sme ‚prestali existovať‘?“

Jediná odpoveď, ktorú dostanem, je syčanie brzd, keď sa autobus znovu pohne vpred.

Prechádzame priemyselnou, potom vidieckou krajinou, až príde-me na miesto, ktoré pripomína praveký les. Cesty lemujú tmavé

borovice vyššie než väčšina budov v mojom rodnom meste. Na okolí nie sú žiadne mestá, farmy, ba dokonca ani budovy, až konečne prejdeme okolo tej najmenšej benzínky na svete, pred ktorou stojí ručne písaná tabuľa: „POSLEDNÁ BENZÍNKA 80,5 KM.“

Dlhú chvíľu potom sa krajina navôkol prakticky nemení: samé stromy a lesná pôda. Iba na chvíľočku krajina zmodrie, keď prechádzame popri poli vysokánskych vlčích bôbov, a potom zase nasledujú samé stromy. Tá chvíľka je však čarovná.

Spomeniem si totiž na pole lúčnych kvetov v ten deň, keď si Rosina mama brala jej otčima Toma. Po obrade sme si sadli do tieňa a sledovali, ako Rosin nový otec objíma jej mamičku Janeane, kým fotograf cvaká ostošešť. V ten deň sa Rose usmiala jedine vtedy, keď ju o to poprosil fotograf.

„Kúpili mi posteľ,“ povedala, keď ich pozorovala. „S baldachýnom a so všetkým. Sama som ju vybrala.“

„No to je špica.“

„A máme kúpi auto, no povedal, že už nemusí pracovať, takže ma na ňom akurát vyzdvihne zo školy, bude chodiť na nákupy a tak podobne.“

„Znie to ako z rozprávky.“

„Budeš k nám stále chodiť prespávať, však?“ Otočila sa ku mne a ja som zdvihla malíček.

„Kedykoľvek budeš chcieť,“ sľúbila som jej a prepojili sme si malíčky, aby sme to potvrdili.

No len čo sa presťahovala do lepšej štvrti a vstúpila do otčimovej cirkvi, všetko sa zmenilo.

Všetci, ktorí navštevovali Rosinu cirkev, chodievali spoločne von, a keď začali chodiť na strednú školu, ich skupinka si vytvorila svoj vlastný svet. Namiesto na rande chodievali na spoločné výlety, pili nealko pivo namiesto alkoholického Rainiera a v prváku si dávali zásnubné prstene. Už v deviatke bolo jasné, že v ich svete dvojposchodových domov, cirkevných stretávok a pobytov v prírode pre mňa niet miesta. Rose si užívala spoločné obedy pri jednom stole, kým ja som v knižnici jedla chlieb s arašidovým maslom a džemom a čítala si na mobile hororovky.

Stále som však sledovala Rosine účty na sociálnych sieťach. Jej život bol ako stredoškolská telenovela, od ktorej sa nedalo odlepiť. Každá chvíľa jej života sa odohrávala počas zlatej hodinky uprostred hlúčika oslnivo sa usmievajúcich priateľov. Bolo veľmi zvláštne, keď za mnou Rose v prváku prišla, pretože chcela udržať tajomstvo pred svojimi „skutočnými“ priateľmi. Začala totiž chodiť s chalanom, ktorého meno mi ani neprezradila.

Volala ho jednoducho „pán Tajomný“.

Natriasanie autobusu ma vráti späť do reality. Hladkú diaľnicu strieda úzka prašná prístupová cesta, z čoho mi začnú brnieť stiesnene poskladané nohy. Cestu pred nami znovu lemujú stromy. Rada by som stiahla okno a nadýchala sa lesného vzduchu, no ruky mám stále v putách.

„Už sme skoro tam!“ veselo nám oznámi Dave.

Pozriem sa dopredu a okamžite sa nám s Niktoškou stretnú pohľady. Sedí vzpriamene na sedadle a zíza na mňa cez rozstrapkané diery v kukle. Ako dlho je už pri vedomí?

A ako dlho už na mňa zíza?

Pomaly vstane zo sedadla, ako keď sa had postupne zdvíha zo zvinutej polohy. Vystrie široké plecia a pustí sa dlhou úzkou uličkou rovno ku mne. Oranžový overal má špinavý od zaschnutej krvi a na dlhej ruke, ktorú zvierá v päšť, má doslova krvnú mapu.

Nestihnem zakričať na Dava, ona pri mne bude skôr. Som zahnaná do kúta a nedokážem sa ani pohnúť. Zatnem zuby a usilujem sa stále na ňu pozeráť, pričom jej oči sú jediné, čo vďaka kukle vidno.

Podíde ku mne, doslova sa na mňa hodí, no jej ruky vystrelia ponad moju hlavu a otvoria okno. Skĺzne dolu a do autobusu sa vovalí čerstvý studený vzduch, v ktorom cítiť vianočné stromčeky a slnko.

„Vďaka,“ zamrmlam.

Niktoška prikývne, prejde uličkou a otvorí okno oproti, potom sa ešte pohne k oknu predo mnou. Zakrátko mi vlasy povievajú v čerstvom závane vetra.

„Ešte chvíľku!“ zahlási Dave. „Toto je vchod do tábora!“

Pomrvím sa na sedadle a nafaňujem krk, aby som dovidela na dva drevené stĺpy, ktoré podopierajú drevenú cedulu s nápisom:

VITAJTE V TÁBORE NARAMAUKE!

Preboha živého! Kde je drôtený ostnatý plot? A dozorcovia?

Či múry? Okrem stromov je tu akurát plno bobuľových kríkov a motýľov.

Keď prechádzame bránou, pohľadom hľadám strážnicu alebo strážnu vežu, no sotva zjdeme poza stromy, privíta ma ten najkrajší pozemok, aký som kedy videla. Postupne sa zmení na piesok obklopujúci jazero s trblietavou hladinou a ošarpané mólo.

Cez okná na druhej strane autobusu zbadám nízky zrub s kamenným komínom, prednými schodmi takmer zaborenými v levanduľových lánach a so strechou obrastenou zamatovým machom. Vedľa zrubu je krytý dvor a za ním zazriem zrejme ohnisko obklopené slnkom vysušenými brvnami.

Rovno pred nami spoza stromov vykúkajú štyri malé červené chatky s vyblednutými okenicami a zárubňami a s bočnými stenami s flakmi od popadaných šindľov.

Budeme bývať v opustenom tábore?

Dave zaparkuje autobus, potom podíde k môjmu sedadlu a konečne mi odopne putá. Zmätene sa postavím a nastavím mu ruky, aby mi ich mohol znovu nasadiť, no on sa vráti k sedadlu vodiča a otvorí dvere.

„Podte, vy dve, je načase zoznámiť sa s ostatnými,“ povie Dave a svižne vybehne von z autobusu.

S Niktoškou si vymeníme prevrapené pohľady a potom ho opatrne nasledujeme. Na oblohe niet ani mráčika. Do nosa nám vrazí svieža vôňa borovic a levandule a tvár nám pohladia slnečné lúče. Tackám sa po štrkovej cestičke očarená okolím.

Keď prechádzame popri zrubu, z bočných dverí vykukne plnoštíhla žena a v rukách drží obrovský podnos s rôznofarebnými fixkami. Môže mať tak okolo 35 rokov, presne ako Dave.

„Nové táborničky!“ usmeje sa a na plných lícach sa jej zjavia symetrické jamky, čím sa jej nadvihnú červené okuliare s mačacím rámom. „Som Kate. Ty musíš byť Signal a ty..“

„Nikoška,“ preruší ju Dave. „Preferuje oslovenie Niktoška.“

Kate rýchlo prikývne. „Tak dobre, Niktoška! Teraz máme tvo-
rivé dielne.“

Kate nemá žiadne puzdro so zbraňou ani paralyzér či obušok alebo akúkoľvek z bežných zábavných vecičiek, ktoré dozorcovia nosievajú. Na krku jej visí len strieborná píšťalka a na zápästí sa jej hompála malý ovládač. Pôsobí ako telocvikárka. V mikine, džínsoch a obnosených turistických topánkach by si ju človek pomýlil s ozajstnou animátorkou v tábore. S Davom sa priateľsky zhovárajú. Síce nerozumiem o čom, lebo kráčajú pred nami otočení chrbtom, akoby sa nás vôbec nebáli.

„Tak dobre, až po večeri.“ Dave preruší rozhovor a ohlási: „Odt-
teraz vás preberá Kate. Uvidíme sa neskôr!“ A rozbehne sa späť
k autobusu.

„Bola to dlhá cesta, čo?“ spýta sa Kate a obzerá si Niktoškin za-
krvavený overal.

„Hej,“ odvetím, keď Niktoška už dlho a nepríjemne mlčí. Jazero
zaberá takmer celý obzor, stúpa z neho zlatistý opar, cez ktorý vi-
dieť obrys obrovského platana uprostred poľa za jazerom. Pod jeho
konármi stojí piknikový stôl.

Sedia pri ňom štyri decká – traja chlapci a jedno dievča – a le-
nivo čosi kreslia na zažltnutý papier. Dolieha k nám ich smiech
a doberanie. Keď sa k nim priblížime, všetci stíchnu a nedôverčivo
na nás zízajú.

Nikdy, ani prinajmenšom, by som nepovedala, že sú Áčka. Vyze-
rajú úplne normálne, až na nemoderné a až príliš veselé oblečenie.
Pôsobia ako decká z učebnice cudzích jazykov, ktoré sa do nemoty
rozprávajú o tom, kto donesie kazety s hudbou na párty.

Najnižší chlapec, vychudnutý černochoch s obrovskými pilotka-
mi na očiach, má na sebe žiarivo zelené tričko s obrovským žltým
usmievajúcim sa smajlíkom. Vedľa neho sedia dvojčatá, jedno
v modrom a druhé v červenom, a sú takmer rovnako vysoké ako

Niktoška. Obaja majú tmavé vlasy ostrihané na ježka a široko sa na nás zubia.

„Úúú, dámy do partie!“ povie jedno z dvojčiat a jediné čiernovlasé dievča za stolom zagúľa obrovskými tmavými očami. Krátke kučery lemujú jej srdcovú tvár. Na sebe má neónovo ružové tričko s fialovým trblietavým nápisom *Tajná morská panňa*.

„Kde sú Javier a Erik?“ zachmúri sa Kate.

„V kuchyni a na strome,“ odpovie jej chlapec v pilotkách bez toho, aby sa na ňu pozrel, a pokračuje vo vyfarbovaní.

Kate sa usmeje. „Ach, máš pravdu. Kázala som Javierovi nachystať večeru.“

Ona dovoľí Áčkam byť v kuchyni? Osamote? S tými všetkými nožmi a vecičkami?

A ešte na to aj zabudne?

„Ako sa máš tam hore, Erik?“ zavolá Kate niekam dohora na strom. Chlapcovu tvár zakrývajú splasnuté vlasy medovej farby, no vyhrnuté rukávy košele odhaľujú jeho až znepokojivo vypracované svaly. V napätom postoji sa mierne predkloní, akoby jej chcel niečo odseknúť, no namiesto toho iba nezaujato zavolá:

„Skúmam prírodu.“

Má hlboký a sebaistý hlas, z ktorého cítiť sarkazmus.

„Tak dobre! Ja teda idem do kuchyne. Signal, Niktoška, zoznámte sa s osadenstvom tábora Naramauke: tam hore je Erik...“ povie a ukáže na strom. „Ten v zelenom je Dennis, toto sú naše dvojčky Kurt a Troy a v neposlednom rade tu máme aj dámu Jadu. Vezmite si fixky a pridajte sa k nim!“ Veselo nám zamáva a potom sa poberie hore kopcom.

Za posledných dvanásť mesiacov som nesmela ísť ani len na záchod bez dozorca v päťách... Teraz je nás tu sedem klasifikovaných Áčok uprostred poľa obklopeného lesom pod holým nebom, a... *kreslíme si?*

Poberiem sa za Niktoškou, obe si rozpačito vezmeme zažltnutý papier a sadneme si na voľné miesta na lavičkách pri stole, priamo oproti sebe. Ruky má stále od zaschnutej krvi, no nikto to nijako nekomentuje. Počuť len jemný škrabot fixiek.

Obzriem sa späť k jazeru. Kate je mimo dohľadu a voda je tak blízko. Kým sa vráti, pokojne by som stihla zbehnúť k brehu, vyzuť si topánky, skočiť do vody a byť na polceste k opačnému brehu. My všetci. Porozhliadnem sa na skupinku za stolom. Prečo to nespravია?

To, že nevidieť žiaden plot, ešte neznamená, že nás tu niečo nechráni. Možno je vo vode elektrický prúd alebo na nás dohliadajú drony či snajperi zo vzdialeného brehu.

Nepotrebujem to zistiť na vlastnej koži.

„Takže... sú tu v tábore vôbec nejaké kamery alebo tak?“ opatrne zašepkám pri stole.

Vychudnutý chalan s obrovskými pilotkami stále zíza do stola, aj keď prehovorí: „Nie sú tu žiadne kamery. Ani elektrina, teda okrem hlavného zrubu.“ Má totálne monotónny hlas. „Nie je tu internet, wifina a nemáme ani mobily...“

„Ale existujú aj *iné* spôsoby, ako zabiť čas.“ Jedno z dvojčiat sa vyzývavo uskrnie a odhalí malý predhryz dvoch horných zubov.

„Troy, *si odporný*“, zahundre Jada. „Inak, čo, vy nové, aké máte číslo, hm?“

„Ty sa s tým neserieš“, povie Dennis a stále zíza na papier.

„Vidno, že Dennis má nulu.“ Jada pohľadom skáče zo mňa na Niktošku. „No tak, dámy. Každý tu vie o čísle ostatných. Tak, koľko? Priznajte sa!“

„Čo koľko?“ nechápem.

„Pýta sa, koľkých ste už zabili,“ odpovie hlboký hlas zo stromu, ibaže už nie je na ňom, ale stojí priamo za mnou. Zliezol z neho tak potichu, že som ho cez šumiace lístie vôbec nepočula.

Srdce mi bije prudšie a zvýši sa mi tep. Cítim, ako za mnou postáva, ale neotočím sa. Vezmem si žltú fixku a začnem na papier kresliť hviezdy, pričom sa z celej sily snažím, aby sa mi netriasla ruka. Dalo sa čakať, že toto bude prvá otázka, ktorú nám tu položia. Sú to zabijaci. Pod povrchom žiarivých tričiek a papiera je to jediné, čo tu máme spoločné – sme usvedčení vrahovia.

Niktoška zloží vrchnák zo zelenej fixky. Hrot si priloží k nosu, ktorý je schovaný pod kuklou, a čuchá ho ako parfum. Potom povie chrapľavým hlasom: „Šest.“

Jedno z dvojčiat sa ohromene zasmieje. „Páni, to vážne? Pred tebou je už len Erik!“ Jeho husté čierne obočie vyskočí hore a chlapec veselo pokračuje: „Ja s Kurtom máme dokopy tri...“

Poľom sa rozoznie zdĺhavý tón a všetci za stolom stuhnú. Vtom dvojčatá vyskočia od stola a začnú *bežať*. Chalan zo stromu, tuším Erik, vyskočí na stôl, pričom obrovskou teniskou stúpi priamo na môj papier, prudko sa odrazí a uteká hore kopcom. Hviezdy mi pretrhol na polovicu.

„Čo je to za zvuk?“ spýtam sa Dennisa, ktorý starostlivo skladá svoj papier a úhľadne ho štyrikrát prehne.

„To je vzduchový klaksón. Znamená to, že nás čaká cvičenie.“ Stále hovorí monotónne, aj keď v jeho hlase cítim znechutenie. „Musíme všetko nechať a bežať na východný pozemok.“ A poberie sa hore kopcom rovnakým smerom, ako utekali ostatní chalani. Niktoška sa takisto postaví a kráča za ním bez toho, aby sa obzrela späť.

Jada však postáva kúsok od stola a vyčkáva. Predlaktím si pritom tieni tvár pred slnkom a predo mnou. To má byť pokus o kamarátstvo alebo čo? Jada tu bola doteraz *jediná* baba, a z dvoch ďalších, ktoré sem prišli, som asi prvýkrát v živote ja tá normálna. Len čo sa postavím, podá mi malú ruku a usmieje sa.

No len čo sa naše ruky dotknú, zlovestne ma schmatne a zabori mi svoje naružovo nalakované nechty hlboko do kože. Silno mi vykrúti ruku a keď sa zašklabím, úsmev sa jej rozšíri.

„Len aby si vedela, Erikovi sa páčim.“ Prižmúri oči a bez zavahania pokračuje: „Ak naňho budeš niečo skúšať alebo mu povieš o tomto našom rozhovore, *podrežem ťa*.“ Potom ma, stále s úsmevom, pustí a rozbehne sa hore kopcom predo mnou, a ja tak mám možnosť sledovať žiarivú tyrkysovú lastúru na zadnej strane jej trička.

Čo to malo znamenať?

Ohromene sa tackám hore svahom. Jada je krásna, dokonca krajšia než väčšina populárnych báb zo strednej, kam som chodila. Prečo by považovala za hrozbu práve mňa? Je možné, že Erik rád koketuje.

Teda okrem toho, že je vrah.

Začnem šprintovať, tvár mi horí a v očiach mám slzy. Keď mi v Bellwoode povolili párkrát cvičiť, mohla som sa akurát tak mrviť s reťazami na členkoch. Teraz však divoko šprintujem po vysokej zelenej tráve, nad hlavou mi poletujú vtáky v ústrety modrej oblohe a štebocú, akoby ma povzbudzovali.

Na druhej strane poľa, súbežne so mnou, beží chalan popri tmavej aleji borovíc, ktorá obklopuje malé chatky. Len čo si ho všimnem, usmeje sa a zrýchli beh. Tak dobre. Chceš sa pretekať? *Nech sa páči!*

Na konci poľa na trávniku oproti hlavnému zrubu stojí Dave so zvyškom táborníkov, v ruke drží vzduchový klaksón. Vedľa neho leží oranžový kužeľ, za ním sa rozprestiera modrá celta. Máva rukami nad hlavou a ostatní tlieškajú, povzbudzujú nás a sledujú, kto z nás dobehne ku kuželu ako prvý.

Moje atrofické nohy sú na pokraji vysilenia, no nakloním sa dopredu a naberiem rýchlosť. Plúca mi horia, stále sa držím v popredí, no on sa vrhne ku kuželu a obaja do seba tvrdo narazíme.

Zblízka je vyšší, než som si myslela, a zjavne je zo železa. Keď mu narazím do hrude, vlastne sa od nej odrazím.

„Hej, opatrne!“ zasmeje sa a chytí ma za ruky, aby som nespadla, pričom mu čelom takmer vrazím do brady. „V pohode?“

Som príliš vyčerpaná, aby som odpovedala, doslova mi vyrazil dych, ale potom sa na seba uprene pozrieme. Jeho oči sú obrovské, tmavé a plné melanchólie. Ale možno je to tým tetovaním, čo má pod ľavým okom. Má tam maličkú modrú slzu, ktorá vyzerá, že sa chystá stiecť po jeho dlhom útlom líci.

„Zem volá Signal! Zarád sa a nastav uši!“ Dave tleskne rukami, ja sa preberiem zo zízania a zaradím sa medzi Dennisa a Niktošku.

„Tak dobre, keď sa k nám konečne pripojili aj Javier so Signal, cvičenie môže začať!“ ohlásí Dave, kým sa snažím upokojiť dýchanie. „Nie je nič lepšie na privítanie nováčikov než poctivé cvičenie, nemám pravdu?“

Ozve sa potlesk, ale ja netlieskam. Prehýbam sa v páse a pichá ma v boku. Ak toto cvičenie zahŕňa šprint alebo kliky, tak to môžem rovno vzdať. Modrá celta, ktorú som zahliadla z diaľky, zakrýva

akúsi vysokú kopy niečoho, čo Davovi siaha takmer po pás. S mojím šťastím to budú medicínabaly.

„Cvičenie je časovo obmedzené. Máte na to tri hodiny, odtiaľ až do večere. Je to vlastne jednoduché, ale ľahké to nebude.“ Dave sa nakloní, schmatne roh plastovej celty a s vervou ju stiahne. „Musíte urobiť jediné – ukryť telo.“

Na kope pred nami leží osem bezvládných tiel s prepletenými končatinami a roztvorenými očami zízajúcimi na nebo.

Tretia kapitola

Krvavnička

Ja asi odpadnem. Tu a teraz.

Všetci sa vrhnú vpred. Dave hodí na zem škatuľu, ktorá pristane s hlasným hrmotom, akoby v nej bol nejaký príbor. Na tráve pred nami sa rozprestierajú nože, sekáčiky a malé píľky.

„No tak!“ Javier, chalan so slzou, postáva pri mne, zatiaľ čo ostatní preberajú nože. „Nie sú skutočné,“ zašepká.

„Čože?“ prinútim sa pozrieť na hrbu tiel, pričom vidím jedno z dvojčiat, ako si spomedzi mŕtvol berie objemnú ženskú. Zbadám, že prsty na rukách má zrastené. Oni sú... umelé? Ani zďaleka nepripomínajú figuríny – na koži nemajú žiadne stehy, vlasy im povievajú vo vetre a ich prázdne výrazy tváre pôsobia divne a svojsky.

„Pochádzajú od všelikadiaľ – z firiem vyrábajúcich špeciálne efekty alebo sú to staré lekárske figuríny a niektoré sú, no...“ zrazu znie zahanbene, „myslíme si, že zo sexshopu.“

„Aha.“

„Aj ja som sa prvýkrát zľakol,“ povie, potom prejde pred mňa a vezme si z kopy nízku mužskú figurínu.

On to videl. *Videl, ako som spanikárila.* Videli to aj ostatní?

Nikoška zdvíha poslednú figurínu. Na celte nič nezostalo, no Dave sa otočí ku mne.

„Neboj sa, jednu som ti odložil!“ Prejde k rohu celty, spod ktorej odhalí mladé ženské telo s dlhými hnedými vlasmi ležiace do-
luznačky.

„Aké pozorné,“ zamrmlam. Je prekvapivo ťažká a vyššia odo mňa. Nešikovne si ju strčím pod pazuchu. Zvýšili mi dva nože, tak si jeden vezmem a snažím sa všetko uniesť.

„Nezabudni na toto!“ Dave mi strčí pod pazuchu vrece na odpad a ja mu poďakujem.

Prejdem sotva desať krokov od celty, než sa zveziem na kolená pod váhou svojej „obete“. V žalúdku mám guču, ktorá mi pomaličky stúpa hore krkom.

Navôkol počujem rozopínanie gombíkov. Ostatní už začali pracovať. Nad trávou sa dvíhajú mávajúce končatiny figurín, ktorým strhávajú šaty, aby mohli píliť do umelej kože. Jedno z dvojčiat má na pleci nohu v ponožke a prudko ju ohýna v kolene naopak. Jada s desivo neprítomným výrazom svojej figuríne odfaklí štyri prsty jedným seknutím. Zbadám Erika hrbiť sa nad trávou a rýchlo odvrátim pohľad.

„A nezabudnite,“ pouča nás Dave krúžiac okolo, „vôbec tu nejde o rozkúskovanie mŕtvol, ale o zahľadenie stôp. Toto cvičenie je o *stopách*. Ak nájdem nejakú stopu po figuríne, hoci aj gombík, zlyhali ste.“

„Ale nemáme žiadnu celtu!“ zaprotestu je jedno z dvojčiat.

„Vážne? Ja vidím až dve,“ odvrkne Dave a znie presne ako môj starý učiteľ biológie počas hodiny v labáku. Len čo sa dvojčatá na ne vrhnú, obrátim sa k svojej figuríne a odhrniem jej dlhé tmavé vlasy zo sklenených očí. Nieкто si dal tú námahu a vytvaroval jej na tvári úsmev, jej silikónová pokožka pôsobí až nechutne živo. Neisto sa obzriem navôkol a môj pohľad spočinie na Niktoške, ktorá sedí s bezhlavým trupom v lone.

Spomeniem si na pachuť krvi a napne ma na vracanie.

Keď som sa v to ráno zobudila v kôlni, sedela som vzpriamene na zemi vedľa starého a ošarpaného kartového stolíka. Rose bola skrčená v mojom lone, odvrátená odo mňa a chrbtom sa opierala o moje brucho.